

SARAH
MORGAN

*De
beste
zomer
ooit*

Vertaling Anne Jongeling

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Sarah Morgan
Oorspronkelijke titel: *Other People's Summers*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: Anne Jongeling
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock; © Adobestock
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1784 6
ISBN 978 94 027 7518 1 (e-book)
NUR 302

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Milly

Waarom had ze ja gezegd?

Milly zat voor het treinstation te wachten in haar auto, hoewel 'station' misschien een te optimistische omschrijving was. Een perron met een afdak, mijlenver van de bewoonde wereld. Geen loket voor kaartjes. Geen geroezemoes van wachtende passagiers. Om het uur een trein.

Het was de laatste plek op aarde waar je een filmster zou verwachten, en waarschijnlijk had Nicole juist daarom dit afgelegen oord uitgekozen.

Milly begreep dat ze behoefte had aan privacy en geheimhouding, maar dit leek nogal overdreven.

Er stond één enkele auto langs de kant van de smalle provinciale weg geparkeerd, verder was er geen sterveling te bekennen. Ze zat in het donker te wachten op de laatste trein van de dag en probeerde rustig te blijven. Ze had een raampje opengedraaid, want zelfs op dit late uur was het nog drukkend warm. Tot dusver was het de heetste junimaand ooit gemeten, en voorlopig zouden de weersverwachtingen zo blijven. Maar daarentegen was een extreem natte maand geweest, en Milly had gesnakt naar een beetje zonneschijn. Toen de zon eindelijk doorbrak, nam hij een broeierige warmte met zich mee die haar weer naar een regenbui deed smachten.

Ze zweette flink en de make-up die ze zorgvuldig had aangebracht, was al weer verdwenen, maar haar gezicht bijwerken had geen zin. Het was donker en er was toch niemand anders, dus het maakte niet uit hoe ze eruitzag. Toch had ze graag een poging willen wagen, omdat Nicole elk moment bij haar kon instappen, en Nicole werd beschouwd als een van de mooiste vrouwen ter wereld.

Niet dat iemand op haar lette als Nicole in de buurt was. Dat was altijd al zo geweest.

Ze keek zuchtend op haar horloge.

Misschien was Nicole van gedachten veranderd. Dat hoopte ze in elk geval.

Sinds dat ene telefoontje gisteravond had ze niets meer gehoord. Wie weet zat ze hier haar tijd te verdoen. Ze dacht aan haar dochter Zoë, die bij haar oma logeerde en allang in dromenland was. Milly had het vervelend gevonden dat ze op stel en sprong een beroep op haar moeder had moeten doen. Ze had niet eens een valide reden kunnen opgeven voor haar plotselinge babysitverzoek, want Nicole had haar laten zweren tegen niemand te vertellen dat ze zou komen.

Ze had zich zelfs schuldig gevoeld omdat haar moeder dacht dat ze eindelijk weer eens een date had en haar vreugde niet onder stoelen of banken had gestoken. 'O, wat fijn,' had ze gezegd. 'Het is al anderhalf jaar geleden dat Richard is weggegaan en je bent zes maanden geleden officieel van hem gescheiden. Ik ben blij dat je de draad weer oppakt. Het leven gaat door.'

Het leven gaat door?

Niet voor Milly. Maar ze had verzwegen dat een romantische verwickeling wel het laatste was waar ze op zat te wachten doordat ze nog te zeer verstrikt zat in de vorige, want dan had ze haar moeder nog ongeruster gemaakt. Ze hield haar gevoelens liever voor zich, al kostte het haar veel energie om de schijn op te houden dat ze alles had verwerkt.

Ze wilde nu eigenlijk maar één ding, en dat was een fijne moeder zijn voor Zoë, maar ze was er vrij zeker van dat ze ook in dat opzicht tekortschoot. Ze had allerlei boeken en publicaties geraadpleegd om te weten te komen hoe je je kinderen na een scheiding moest opvangen. Ze zei nooit een kwaad woord over Richard waar Zoë bij was – scheldkanonnades bewaarde ze voor onder de douche – en ze probeerde het leven van alledag zo normaal mogelijk te houden. Ze dwong zichzelf 's morgens met een glimlach op te staan en te doen alsof alles dik in orde was, terwijl ze het liefst de hele dag in bed zou blijven liggen.

Ze loog haar moeder voor, ze hield zich groot voor haar dochter en ze bleef beleefd tegen Richard, hoe frustrerend onredelijk en egoïstisch hij zich ook opstelde, met als gevolg dat ze was vergeten hoe het was om haar ware gevoelens te tonen.

Er was een tijd dat ze opgewekt zou hebben uitgezien naar een bezoek van Nicole, want als er iemand op de wereld was tegen wie ze eerlijk kon zijn, dan was het Nicole wel.

Waar was ze nu eigenlijk aan begonnen? Het laatste waar ze op zat te wachten was nog meer stress. Ze wist niet of dit een stomme zet van haar was, of de ware definitie van een vriendschap – ondanks alles toch komen opdraven.

Beloftes die je elkaar op je vijftiende deed, leken twintig jaar later een stuk minder realistisch. Ze hadden voor Nicole in elk geval weinig betekend.

Ze pakte haar telefoon en typte een bericht.

Zit je in de trein?

Ze schrok op van de lichtbundels van twee koplampen en bleef als versteend zitten toen de andere auto dichterbij kwam. Maar gelukkig reed hij voorbij zonder te stoppen, en ze liet de adem

die ze ongemerkt had ingehouden ontsnappen. Ze was niet gebouwd op dit soort fratsen.

Toen Nicole haar om hulp had gevraagd, had ze nee moeten zeggen.

Haar frustratie was des te groter omdat ze onlangs een online assertiviteitscursus had gevolgd naar aanleiding van een vragenlijst in een tijdschrift die ze bij de kapper had ingevuld toen ze twintig minuten op haar beurt moest wachten.

Als u minstens drie vragen met ja beantwoordt, mankeert er iets aan uw assertiviteit.

Milly had op alle tien vragen ja geantwoord en ze had ter plekke besloten er iets aan te doen. Haar neiging om overal in mee te gaan was de voornaamste reden voor het gevoel dat ze voortdurend onder druk stond. Het was ook de reden dat ze 's nachts wakker lag, gestrest en hyperventilerend terwijl de af te vinken lijstjes door haar hoofd buitelden. Het was de reden dat ze nooit inging tegen Richards onredelijke opstelling. (Hij had haar al vernederd en verlaten, dus erger kon het toch niet worden?) Ze wist niet of dit de standaard was voor iedere ex-man, maar ze wist wel dat zij het verkeerd aanpakte. Dit moest ophouden. Ze moest veranderen.

Ze had het te druk om op locatie een cursus te volgen, vooral omdat ze nooit iets weigerde, dus ze schreef zich in voor de onlinecursus en twee weken lang leerde ze elke avond hoe ze zich assertiever kon opstellen. Ze leerde grenzen trekken, opkomen voor haar rechten en die van anderen respecteren, en ze deed allerlei oefeningen die haar op de juiste weg zouden moeten helpen. Assertief, maar niet agressief. Zeg vaker 'ik' dan 'jij'. *Als jij (vul hier de specifieke gedragsafwijking in) ... dan voel ik me (beschrijf zonder te vloeken hoe je je daarbij voelt) ...*

Ze was met vlag en wimpel geslaagd en even had ze gedacht dat ze aan de vooravond van een nieuw leven stond. En toen ging de telefoon.

Zus, stond er op het scherm.

Milly had ernaar gestaard tot het gerinkel ophield. Maar het begon prompt opnieuw, en ditmaal nam ze de oproep aan, al had ze er eigenlijk niet veel zin in.

Natuurlijk was het haar zus niet – ze had niet eens een zus – maar toen Nicoles carrière de stratosfeer in was geschoten, had ze Milly gevraagd haar gegevens onder een andere naam in haar telefoon op te slaan. In eerste instantie had ze het spannend gevonden, die geheimzinnigheid. Ze voelde zich bijzonder, omdat iedereen opeens iets van Nicole wilde en zij haar privénummer had.

Ze waren toen allebei begin twintig, maar ondanks hun jonge leeftijd waren ze qua levensstijl al elkaars tegenpolen. Milly was getrouwd met Richard en had net ontdekt dat ze zwanger was. Ze hielp haar moeder bij het familiebedrijf, een kleinschalig, exclusief resort aan een meer in het schitterende Lake District.

Nicole was voortijdig van school gegaan om zich volledig op haar acteerrière te storten. Op haar eenentwintigste werd ze wereldberoemd door haar rol als tiener die terugreisde in de tijd om de wereld van de ondergang te redden. De spektakelfilm brak alle records. Milly had hem ook gezien en ze was het eens met de critieken: Nicole was hartveroverend. Toch had ze zich op dat moment nog niet gerealiseerd hoe getalenteerd haar vriendin was. Dat kwam een paar maanden later, toen Nicole bijna zwevend het podium betrad om het felbegeerde beeldje voor beste actrice in ontvangst te nemen. Haar fraai gesneden jurk liet haar zowel onschuldig als verleidelijk overkomen. Haar dank-speech was ontroerend en vele aanwezigen in de zaal hielden het niet droog.

Milly moest ook huilen, en ze beseftte toen dat haar vriendin niet zomaar beroemd was. Ze zou een wereldster worden. Haar speech hing immers van de verzinsels aan elkaar, Milly wist dat

elk woord gelogen was. Zij en nog een paar anderen wisten dat, onder wie Nicoles moeder, al zou die vast niet gekeken hebben.

Desondanks was Nicole een en al overtuigingskracht en ze had Milly toch aan het huilen gekregen.

Nicole had haar na afloop gebeld. ‘Heb je mijn speech gezien?’

‘Ja, ik heb hem gezien.’

‘Jij weet wat waar is. Mensen zouden je geld bieden voor mijn verhaal.’

Milly had met haar ogen gerold. ‘Tss, doe niet zo raar.’

‘Je hebt geen idee hoever ze willen gaan om me kapot te maken.’

‘Je bent paranoïde.’

Maar Nicole had het herhaald toen Milly haar een paar dagen later in Londen opzocht, waar ze in een hotel zat voor de première van haar nieuwste film.

Omringd door barse bewakers met oortjes en spierbundels had Milly opgelaten plaatsgenomen op een van de witte banken in de idioot luxueus ingerichte suite. Ze had zich ongemakkelijk gevoeld en probeerde met haar oude vriendin op dezelfde golflengte te komen.

Ze herinnerde zich wat Nicole had gezegd toen ze tien was: ‘Ik wil beroemd worden.’ Nou, dat was haar gelukt.

Haar roem had alles veranderd.

‘Je mag me niet onder mijn eigen naam in je telefoon bewaren, Milly. Ik meen het. Stel dat iemand het ziet. We moeten een codenaam afspreken.’ Nicole was gespannen, zenuwachtig, ze praatte te snel, en ze zat om drie uur ’s middags al aan de wijn. Haar zijdezachte, donkere haar golfde over haar rug, en haar groene ogen, ‘ogen die iedereen doen verstommen’, zoals een betoverde journalist ze had omschreven, waren groot en rond in haar bleke gezicht. In het echt leek ze nog tengerder dan op het doek, en Milly, die toen acht maanden zwanger was, voelde zich naast haar al helemaal een olifant.

Ze ging verzitten om een makkelijke houding te vinden, maar dat was bijna onmogelijk met zo'n bolle buik. 'Wie kijkt er nou op mijn scherm? En wat zouden ze dan doen? Mij een optater geven en mijn telefoon inpikken? Ik woon aan een afgelegen meer, Nic. Overal waar ik kijk, zijn bomen en bergen. Als ik mijn raam openzet, hoor ik alleen doodse stilte.' Dat was niet helemaal waar. Ze sliep vaak met de ramen open, en als ze de lokroep van vogels boven het meer hoorde, of de sporadische oehoe van een uil, dan prees ze zich gelukkig met haar kabbelende, voor-spelbare leventje. In tegenstelling tot Nicole had zij geen enkele behoefte aan roem, en het leven dat haar vriendin tegenwoordig leidde, sterkte haar in die overtuiging. 'Ik woon niet bepaald in een paparazzimagneet.'

Nicole had haar aangekeken met een mengeling van afgunst en medelijden, alsof ze zich afvroeg hoe een muis als Milly zich door haar dagen heen worstelde.

'Laat me even.' Ze had haar wijnglas neergezet en de telefoon van Milly gepakt. Haar ranke vingers vlogen over het scherm. 'Zo. Opgelost.'

Milly had haar aangestaard. 'Zus?'

'Waarom niet? Dat zijn we toch? Ik voel dat tenminste zo. Ik heb dat altijd bij jou gehad.' Nicole was tegen haar aan gekropen en toen ze hun armen om elkaar heen sloegen, was dat oude gevoel van verbondenheid weer even opgeflakkerd. Dit was de Nicole met wie ze was opgegroeid, niet de sensationele Nicole van nu, die nooit meer anoniem over straat kon. Toch had ze een sterk vermoeden dat hun relatie heel anders zou worden, en dat stemde haar verdrietig, want voor haar was hun vriendschap altijd een van de belangrijkste dingen in haar leven geweest.

'Nog even en je bent me vergeten.'

'Doe niet zo mal.' Nicole gebruikte precies de woorden waar Milly op had gehoopt. 'Je bent mijn beste vriendin en dat zul je

altijd blijven. Als we oud zijn, zullen we samen de winter in Californië doorbrengen. Zittend op de veranda kijken we naar de zonsondergang en we praten over de tijd dat ik met een halve fles wodka achter de kiezen je haar paars verfde. Je was zo boos op me dat je mijn lievelingstas in het meer hebt gegooid.'

Milly dacht aan andere dingen als ze op hun vriendschap terugkeek. Dat Nicole altijd als eerste ergens naar binnen ging omdat Milly daar te verlegen voor was. Ze herinnerde zich met hoeveel geduld Nicole haar had geleerd zelfvertrouwen te kweken, zelfs als ze stond te trillen op haar benen. Ze dacht aan de keren dat Nicole was blijven slapen nadat haar vader de benen had genomen. Ze lagen dan uren wakker en vertelden elkaar over hun toekomstverwachtingen.

Ondanks Milly's angst was hun vriendschap blijven bestaan. Ze belden regelmatig en Nicole stuurde foto's van zichzelf waarop ze dankzij de kunsten van kappers en visagisten in een huurmoordenaar, FBI-agente, kunstrover of superheld was veranderd.

Milly stuurde op haar beurt foto's van Zoë. Zoë van zes maanden oud. Haar eerste stapjes. Haar eerste dag op school. Ze stuurde foto's van de vier luxe vakantiewoningen die ze aan het meer had laten bouwen, maar later geneerde ze zich, want Nicole had vastgoed over de hele wereld en ze zou waarschijnlijk niet achterovervallen van Milly's chalets, die daar magertjes bij afstaken.

Ondanks het verschil in levensstijl bleven ze regelmatig contact houden, tot anderhalf jaar geleden. Toen liet Nicole opeens niets meer van zich horen.

Ze schrok op uit haar overpeinzingen en keek opnieuw hoe laat het was. Het was bijna ondenkbaar dat er op deze uitgestorven plek elk moment een trein kon arriveren. En dan stond nog altijd niet vast dat haar vriendin in die trein zou zitten. Misschien was Nicole opnieuw van de radar verdwenen. Misschien

kwam ze gewoon niet opdagen en moest Milly alleen naar huis rijden met het gevoel dat ze echt een sukkel was.

Stel dat Nicole wel kwam, wat moest ze dan zeggen? Moest ze vragen waarom ze anderhalf jaar lang niets van zich had laten horen? Waarom ze er niet was terwijl Milly haar nodig had gehad?

Het was vlak na hun vakantie in Los Angeles gebeurd, waar ze Nicole samen met Richard en Zoë had opgezocht. Milly vermoedde dat er een verband was en ze had in haar hoofd urenlang elke minuut van hun vakantie doorgenomen, maar ze kon nergens een aanwijzing vinden. In eerste instantie had ze er niets achter gezocht, omdat ze wist dat Nicole het druk had, maar toen ze een bericht had achtergelaten dat Richard vreemdging en een scheiding wilde, en er nog steeds geen antwoord kwam, begon ze zich zorgen te maken. En meer dan dat. Het stilzwijgen van haar vriendin deed haar pijn, zeker zo vlak nadat Richard haar had bedrogen.

De enige persoon in haar leven op wie ze altijd kon bouwen, haar reddingsboei, had haar in de kou laten staan.

Milly kon er nog steeds met haar verstand niet bij dat Nicole haar in de steek had gelaten terwijl haar leven aan diggelen lag. Ze hadden elkaar toch altijd door dik en dun gesteund?

Ze was niet alleen gedumpte door haar man, maar ook door haar beste vriendin, en daar was ze kapot van.

Nicole hoefde nooit meer te beweren dat ze haar altijd zou bijstaan ten tijde van crisis, want dat was niet zo. En dat 'zus' in haar telefoon was niets anders dan een codewoord, zonder enige betekenis.

Nu, na al die maanden, deed het Milly nog steeds pijn.

'Misschien ligt het aan mij.' Ze had het hardop gezegd. Ze praatte wel vaker hardop als ze alleen in de auto zat. Het waren de enige momenten waarop ze zich eerlijk kon uiten. 'Misschien ben ik het type waar mensen bij weglopen.'

Eerst haar vader, toen Richard, toen Nicole.

Dat was het dan, had ze besloten. Maar gisteren belde Nicole opeens weer.

Het telefoontje had haar normaal gesproken wakker gemaakt op dat tijdstip, maar op dat moment lag ze al wakker, woelend en draaiend in haar bed omdat Richard door haar hoofd spookte. Ze voerde in gedachten allerlei gesprekken met hem die ze ondanks de assertiviteitscursus nooit zou voeren, want omwille van haar dochter wilde ze geen ruzie maken.

Ze had de oproep aangenomen omdat het Nicole was, van wie ze al anderhalf jaar niets had gehoord, en ook omdat ze erop hoopte dat Nicole eindelijk contact opnam om haar excuses aan te bieden.

Alleen bood ze niet haar excuses aan. Ze had een verzoek. Ze had Milly's hulp nodig, zei ze.

Anderhalf jaar lang had ze stommetje gespeeld, en nu verwachtte ze dat Milly prompt voor haar in het gareel zou springen.

Tijdens het gesprek, dat weliswaar kort was, vroeg ze niet één keer hoe het met Milly ging. Ze zei niets over het vreemdgaan van Richard, de scheiding of de nare tijd die Milly had moeten doorstaan.

'Ik zou het niet vragen als het niet belangrijk was, Milly. Toe. Ik ben wanhopig,' had ze gezegd.

Wanhopig? Hoe wanhopig kon ze zijn terwijl ze zo'n heerlijk leventje leidde? Hoe wanhopig was je als je een steenrijke, beeldschone, gevierde publiekslieveling was?

Nicole begreep in de verste verte niet wat wanhoop inhield, maar Milly wel, al deed ze haar best het niet te laten merken. Ze wilde er alles aan doen om Zoë niet te laten merken dat ze zich zo slecht voelde.

Ze kon zich nog net staande houden, wat ook een reden had

kunnen zijn om Nicoles verzoek af te wimpelen. Ze had alles wat ze tijdens de cursus had geleerd in praktijk moeten brengen. ‘Nee, sorry,’ had ze moeten zeggen. ‘Ik heb het momenteel al lastig genoeg. Als je je mail had gelezen, had je dat kunnen weten. Het spijt me, ik kan je niet helpen.’ Kort en bondig, zoals de cursusleider haar had geïnstrueerd.

Maar ze had dit allemaal niet gezegd. Ze had ingestemd.

Ja, ze zou haar ophalen. Ja, ze zouden in het donker rijden om de kans te verkleinen dat iemand haar zou zien. Ja, Nicole kon bij Milly logeren. Ja, ze zou een manier vinden om haar te verbergen.

Daarom zat ze nu, tegen beter weten in, op deze verlaten plek te wachten op een trein die vertraging had en een vriendin die ze misschien niet eens echt wilde zien.

Die assertiviteitscursus had kennelijk niet gewerkt. Als ze assertief genoeg was geweest, had ze haar geld teruggevraagd.

Een geluid doorsneed de stille nacht en ze besepte dat het de trein was. Eindelijk.

Ze voelde iets van onbehagen. Het weefsel van hun vriendschap stond strakgespannen door hun uiteenlopende levenspaden, het vertoonde rafels en scheuren en hield de boel amper bijeen. Het zou onzin zijn om te beweren dat hun vriendschap geen knauw had gekregen.

Vroeger was ze altijd opgewonden als ze met Nicole had afgesproken, maar vanavond zat er een ongemakkelijke knoop in haar maag.

Waar was Nicole geweest toen Milly haar nodig had?

Ze was van streek en zelfs een beetje boos, maar bovenal teleurgesteld omdat hun vriendschap toch niet was wat ze ervan had verwacht.

De trein minderde vaart en bleef staan. Milly tuurde met samengeknepen ogen naar het zwak verlichte perron, maar ze zag

slechts twee mensen uitstappen: een man van in de vijftig, die rechtstreeks op de geparkeerde auto afliep die Milly had zien staan, en een vrouw op leeftijd, in een jas die betere tijden had gekend en een hoed die haar witte haar bijna helemaal bedekte. Ze liep krom en kwam ondanks de wandelstok nauwelijks vooruit.

Nicole was nergens te zien. Vreemd, want Nicole had erop aangedrongen dat Milly een snelle aftocht moest regelen.

Een snelle aftocht. Kon dat wel met haar kleine autootje? Milly's hoofd stond niet naar dit soort drama's. 'Het echte leven is geen film, Nicole,' had ze gezegd.

'Je hebt geen idee hoe mijn leven er nu uitziet,' had Nicole geantwoord.

Daar kon Milly niets tegen inbrengen.

Ze had inderdaad geen idee hoe het voelde om een van de meest gevraagde actrices van een generatie te zijn en miljoenen voor een filmrol te vangen. En los van haar talent en schoonheid – ze was al twee achtereenvolgende jaren verkozen tot mooiste vrouw ter wereld – had ze in haar laatste productie ook moeten zingen, en uiteraard had de hele wereld weer in katzwijn gelegen.

Milly zuchtte.

Het laatste wat je moest doen als je leven een puinhoop was, is tijd spenderen met iemand die een droomleven leidde.

Ze wierp opnieuw een blik op de trein. Geen spoor van Nicole, en los van die twee passagiers was er niemand uitgestapt. Misschien stond ze ergens in een donker hoekje te wachten tot iedereen weg was. Of ze was alsnog van gedachten veranderd.

De oude vrouw stond te wankelen op haar benen. Milly stapte haastig uit de auto. Nicole had erop gestaan dat ze vooral geen aandacht zou trekken, maar Milly maakte zich te veel zorgen om de vrouw.

‘Kan ik u helpen?’ Ze legde een hand op haar arm. ‘Het is erg laat. Komt iemand u afhalen?’

De vrouw hief haar gezicht en keek Milly recht aan. Milly zag de onmiskenbare ogen en dacht: ik ben echt een idioot.

‘Dit meen je niet. N...’

‘Sst! Eerst instappen.’

Milly zou normaal gesproken onder de indruk zijn geweest, maar nu was ze te gefrustreerd. En voor een groot deel jegens zichzelf, omdat ze zich zo makkelijk om de tuin had laten leiden. ‘We zitten hier heel erg afgelegen en er is geen kip te bekennen.’

‘Ze zijn altijd overal.’ Nicole zocht steun bij Milly’s arm en kromde opnieuw haar rug. ‘Help me even met instappen.’

‘Hoezo?’

Hoelang moest ze deze schijnvertoning volhouden?

Alleen wilde ze net zo graag weg van deze plek als Nicole, dus ze legde gehoorzaam een arm om haar schouders. Ze schrok toen ze voelde hoe mager Nicole was geworden.

Milly ondersteunde haar tot ze bij de auto waren en hoopte dat niemand hen zou zien toen ze haar hielp met instappen, want ze wist zeker dat haar eigen acteertalenten te wensen overlieten.

Ze nam de wandelstok van Nicole aan en legde hem op de achterbank.

Toen wierp ze nog een allerlaatste blik op het station. ‘Er is niemand, hoor.’ Ze nam plaats achter het stuur en trok het portier dicht. ‘Je moet het bloedheet hebben in die jas. Vanwaar die vermomming? Heb je soms een bank beroofd of zo? Als ik een voortvluchtige crimineel in mijn auto heb, wil ik dat graag weten.’

Nicole hield haar ogen gesloten. ‘Kunnen we dit later bespreken? Ik ben nu niet in...’ Haar stem beefde. ‘Ik voel me niet lekker. En ik heb het ijskoud. Ik heb die jas nodig.’

Ijskoud?